

ABONNEMENT.

Men schrijft in te Tongeren Drukkerij COLLÉE. Abonnementsprijs fr. 7.50

BLAUW KRUIS DER PROVINCIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN

Voor de aankondigingen provincien Limburg en Luik, men zich uitsluitend tot de Havas, 8, Place de Martyrs, SEL; 8, Place de la Bourse, en 6, Bream's Buildings, LOND.

TONGEREN, 30 JULI 1921.

De kroon van het Huiselijk Geluk

Wel opgevoede kinderen maken de kroon uit van het huiselijk geluk. Een gezonde aangenome woning, een gezond, ordelijk huishouden, overvloedige aandacht en vrede zijn de grondslagen waarop het huiselijk geluk berust.

Blijven de echtgenooten achter van dan kindergoed verstoken, dan schijnt hun anders zo gezellig huis eenzaam en verlaten, hun geluk onvolkomen, zelfs dan nog als zij de laatste traan aan te vullen door een wespje aan te nemen en als hun eigen kind op te vouden.

Zoodra echter de gods Gode de schellingen heeft gezegd, en hun een kind heeft geschonken, openbaart zich in het moederhart een nooit gekende vreugde, het voelt zich misteloos gelukkig.

Dit geluk is echter dan slechts duurzaam, als de kinderen braaf en deugdzaam opgroeien; zijn zij boos en slecht geworden, dan is alle geluk, alle rust, alle tevredenheid uit het huis verdwenen. Het grootste leed, het zwaarste kruis voor de ouders is een wed-rspanning, een nietsdoende dochter te bezitten.

Wilt gij, jonge moeder, dit leed maar te ontgaan, zoo geef u dan de moeite grondig te werken hoe gij in kinderopvoeding moet te werk gaan. Want west het wel of uwe kinderen goed en vreedzaam, of achter van dan kindergoed verstoken, dan schijnt hun anders zo gezellig huis eenzaam en verlaten, hun geluk onvolkomen, zelfs dan nog als zij de laatste traan aan te vullen door een wespje aan te nemen en als hun eigen kind op te vouden.

Volg het voorbeeld niet na van zoovleesmoeders die slechts volgens grillige wilkeur hunne kinderen opvoeden, die zoo onwetend zijn, dat zij geen ander middel dan de stok en de roede kennen om hunne kinderen tot gehoorzaamheid te brengen, die geen hooger doel beoogen dan de kinderen zoo ras mogelijk uit den kost te hebben, d.w.z. in staat hun eigen brood te verdienen. Het is de schuld dezer moeders zoo hunne kinderen later lediggen, dieven, misdadigers worden, zij hebben het aan hun zelf toe te wijten zoo zij later door hunne kinderen gehoord, in steek gelaten en onder de voeten getreden worden.

Het doel uwer opvoeding moet zijn: Uit uwe kinderen deugdige menschen vormen in staat hun tijdelijk en eeuwig geluk te bewaren. Het is zeer moeilijk dit doel te bereiken. Dank toch niet dat het gezegde is goeden wil te bezitten: een behoudt het moet veel leeren vooraleer hij uit een marmerblok een standbeeld kan beelden; zoo ook moet gij nog veel leeren om uw kind tot een beeldder deugd te vormen. Het loven van uw streven zult gij echter niet eerst in den Hemel ontvaangen, reeds op aarde zult gij het geluk smaken kinderen te bezitten die de kroon vormen van huiselijk geluk!

't Zit er op!

Bij de socialistische kameraden: de citoyens Vandervelde, Ansele en Destree werden reeds voor den rooden kruisgraad gebracht...

HET BLAUWE KRUIS

door G. K. CHESTERTON (1° Vervolg). De gele omnibus sukkelde de noordelijke straten door, het leek wel uren aan een stuk.

Het was een van die tochten, waarop iemand doordacht, dat hij nu ten slotte aan het eind van de wereld is gekomen, maar dan ontdekt dat hij eerst aan het begin van Tuffnell Park is gekomen. Londen stierf weg in vuile kroegen en naagstijg struikgewas, maar werd dan op onbegrijpelijke wijze herborn in lwaarvorige straten en schreuwende holois.

België wat spoediger in den afgrond storten zou.

Eindelijk, volgens sommige plaatsjesjagers, omdat die heeren nu al rijt genog geworden zijn en dat het tijd wordt opdat andere roede geranten aankomelingen ook eens aan het schouwen zouden kunnen lekken en hunne zakken vullen!

En dat is wel zeker de bijzondere reden! Ja, de roede broeders zouden Vandervelde, Ansele en Destree uit de partij sluiten en hierover moet een stemming plaats grijpen!

Maar... niet de kiezers staan voor de deur en die uitsluiting werd nu gevaarlijk.

Ten andere, de roede kopstukken zouden eindelijk toestemmen, na de kiezing, de plaats te ruimen Ouder a dere. M. Destree wil geen minister meer zijn; M. Brunel zou Senator worden en zijn plaatsje in de Kamers aan een socialistisch vriendje overlaten; M. Vandervelde zou op zijn renten gaan leven in gezelschap van citoyens Ansele, Bertrand enz.

Zoo werd er dan toch wat water in den wijn geblazen en de roede Jaquottisten voldaan heeft de uitsluiting van dat niet gestemd maar... maar... maar... waarschijnlijk uitgesteld tot na de kiezingen!

BUITENLAND. Frankrijk.

In de Pyreneeën verdoold. — Miss Pearl White, is eene Amerikaanse die aan den kust komt, of liever gezegd fortuin maakt met te treden in toonselen voor cinemalisten. Zij heeft daar in Frankrijk een avontuur beleefd, dat ditmaal e echt was en waarbij zij niet op den voet gevolgd werd door een draaiende filmoperateur.

Een Franche tooneelspeeler, zekere me. Delyzia, had Pearl White een uitstapje aangeboden naar een rustig oord in de Pyreneeën.

Op zekeren dag stegen beiden te paard om een uitstapje in de bergen te maken. Halverwege gekomen, konden de beide amazones den lust niet weerstaan van den grooten weg af te dwalen en een rit door het ruwe, schitterende gebirge zell te doen. Spoedig werd een flinke draf ingezet en me. Delyzia kwam alras voor te rijden. Pearl white had echter niets toegeven en ook zij spoorde haar paard tot meer speed aan. Plotseling struikelde het paard en viel. Het had een van zijn hoeliegers verloren en lag midden over het pad. Pearl zocht naar den kant van den weg.

Toen zij niet voor oprichtte zag zij nog juist hoe het paard er van door ging. Zij kon niets anders doen dan het van uit de verte wat ziele woerdjes toeroepen, hitgeen evenwel niet de minste uitwerking op het dier scheen te hebben, althans, weldra stond zij geheel alleen te midden van het ruwe bergland. Er zat niets anders op dan te voet naar huis terug te keeren. Zij vergat zich evenwel in den weg. Telkens docht zij de werte te zien, doch te vergeefs. Zoo liep zij door tot het donker werd, en zij was reeds bij de Spaansche grens, toen zij gebroken van vermoeienis, zich te slapen legde in een hut, die door houtkarakers was verlaten.

Ik heb nog nooit van mijn leven zoo goed geslapen als die nacht, verklaarde zij later. Inderdaad, zij sliep een gat in den dag en de zon ontwaakte. Zij had daarin evenwel geen erg en dacht dat de zon nog niet hoog aan den hemel stond. Ze nam de zon als gewijger en liep zoo zonder aarzelen, naar het Westen in stede van naar het Oosten, zoals zij dacht.

Haar mag begon thans ook een woordje mee te spreken. Gelukkig kwam zij voorbij een hutje, waarin een herdersfamilie woonde. Deze zette haar kaas en getenmelk voor en gaf haar de richting aan van den weg, dien zij moest de volgen. Helemaal, zoo weinig, dien zij moest de aanwijzingen te zijn, dat Pearl zich genoodzaakt zag, nogmaals een nacht in de houtkarakershut door te brengen. Het regende dezen nacht evenwel en het water zijpde door de reuten van het dak, zoodat er van slapen al heel weinig kon komen. Tegen het aanbreken van den dag begaf zij zich andermaal op weg naar den weg, dien zij als gids te dienen.

Eens waarnemingen. — Grootmoeder en kleinzoon vermoord. — Te Belme, in het Ornedepartement, (Frankrijk), werd een vreeselijk drama de omgeving in opwindig gebracht. Op een kilometer afstand van het dorp, woonde de weduwe Alexandrine Jeanty, 69 jaar, met haar kleinzoon, Charles-Bernard Miette, 11 1/2 jaar, wiens ouders, eigenaars, in 't dorp Bellavilliers wonen, op tien kilom. afstand.

Rond 2 uur 's morgens werd de vrouw gewekt door eenige kerels die rieden dat haer met den stal ontsnapt was en rindiep in de grachten. De onderlinge stond op en begaf zich buiten. Plots werd zij overvallen en met stokslagen afgemaakt, nevens een appelaar. Op haar hulpgeroep, snelde het kaapje toe, doch de moordenaars drongen zelf in huis binnen en maakten een tweede slachtoffer.

De rechtelijke vaststellingen hebben bewezen dat het geld noch de juwelen van Mad. Jeanty gestolen werden. Er zou eene wraakneming in spel zijn. In de kamer van den kleinsten Miette werd men sporen aangetroffen. Men heeft vermoedens op een kerel, welke 's nachts zwerfend rond de woning der misdadig werd opgemerkt, en op wiens schoenen vlekken voorkwamen van het algepropt was eener kaars.

Vreeselijke onwederen. — In verschillende departementen van Frankrijk hebben er geweldige onwederen gewoed, waarbij de bliksem leelijke parten heeft gespeeld. In de streek van Lure (Haut-Saone) heeft hij verschillende gebouwen in brand gestoken.

Te Salettes (Haute-Loire) werd de mraier Pierre Ensbros door den bliksem ten gronde geslingerd. De man plofte met het hoofd op zijne zijden en werd scheidelijk gekloven. Hij bleef op den slag dood.

Te Luzny (Isere) sloeg de bliksem in het huis van M. Parot 15 jaar oud, en wierp den bewoner om de parot op den slag gedood werd.

Te Bordin (Dordogne) heeft het hemelvuur verscheidene branden gesticht. De genaamde Marie Vallier, 75 jaar oud, werd door de bliksem in hare woning getroffen. De ontfering werd het haar van het hoofd gebrant en dood geslagen. Op vele andere plaatsen werden dodelijke ongelukken en groote branden verwekt. Hagel en regen hebben ook veel schade aangericht.

Engeland.

Door zeevarende aangevallen. — Aan het strand tusschen Tayport en Leuchars in Fifeshire werd een burger, woonende in die buurt, door zwermen zeevarende aangevallen. Blijkbaar was de man verlamd geworden omdat de man wandeelde in de onmiddellijke nabijheid der plaats waar zij hun jongen hadden. De man moest het op een loopen zetten om na de aanvallen der woedende vogels te ontloopen.

De doogte. — Onder den invloed van droogte en warme stromen de menschen in Engeland, gewet. City-menschen, die zich elke week twee wegens, hebben een gestadige vermindering van gewicht vastgesteld, zegt een der Londensche bladen. Iedereen verliest aan gewicht en de dokters vinden dit een heuglijk verschijnsel. De atmosfeer werkt als een turkisch weethoed.

vroegere overeenkomst sinds negen jaar niet meer tot elkaar gesproken. Toen het contract allie, besloten zij het voor negen jaar te verlengen.

Natuurlijk werden zij bij deze gelegenheid geinterviewd. De mededeelingen van den echtgenoot kwamen hierop meer, dat het leedijdsverschil elke eenigzins vlottende conversatie onmogelijk maakte. Het pacht ontsloeg daarom de partijen daarvan om tevens van elke vernatvoerlijkheid tegenover elkaar. De kinderen behield mevrouw.

Transvaansen. — Draadloos wordt gemeld, dat de politie in Philadelphia proeven heeft genomen met het tijdens den oorlog door het leger der Vereenigde-Staten gebruikte transverrekkende gas voor het uitschrijven van meeningen en het afwerven van aanslagen door misdadigers. Bij de proef werden 200 politieagenten uiteen getreven, terwijl zij... drie maal wendden!

De ontspanningsconferentie. — De Amerikaanse regering heeft officieel mededeeling ontvangen, dat Japan de uitnodiging om de conferentie te Washington bij te wonen, in allen vorm zal aanvaarden.

Volgen de correspondent van de «Times» de New-York verwacht men in de Amerikaanse politieke kringen dat Japan in het programma dat het voor de conferentie van Washington zal opmaken, de verplichting zal opnemen voor alle landen om een politiek van een open deur te huldigen. China zal dan ook openstaan voor burgers van alle landen.

Gemengde berichten

De hongersnood in Rusland. Akielig inferaal.

Een Zwitsersche kommunist, in zijn land teruggekeerd na een nogal lang verblijf in sovjet-Rusland, brengt in een socialistisch dagblad van Bazel een akelig tafereel op van de vreeselijke ramp waarmee het bolchevistisch rijk geletterd is.

Hij begint eerst met te verklaren dat het meereendeel der vreedende afgevaardigden bij het kongres van Moskou, vooral de Zwitsers, gansch ongoederd zijn. In plaats van den gekoorden heilzand te ontdekken, vonden zij integendeel een Staat die onmachtig is om te verzoenlijken wat de kommunisten willen. De bolchevistische besturen en zoo ellendig opgezet, dat het land willems of niet volkomen moet te onder gaan, zo er niet in tijds eene andere regering tot stand g'kome, bekwaam om de talloze luten van e sovjets te herstellen. De leiders van de bolchevistie beweging in Rusland hebben eigenmondig verklaard niet in te zien hoe het mogelijk zal wezen zich thans uit de slag te trekken, nu de hongersnood de bevolking van alle kanten beghruert.

Het uitzicht van Moskou is schrikwekkend. Al de koffiehuisen, al de winkels zijn gesloten; het tramverkeer is slechts in een klein gedeelte van de stad hersteld. De straten zijn dood-doch van sterf; hier en daar zit men menschen lijk getraanten lie op een vuilnishoop gevonden in regel leveren tegen graatmagere honden om hen een vreeselijk wakkende proef te beuweisen. Uit de huizen stijgen hartverscheurende kreten op van kinderen die huiten om wat eten en vele moeders, door de ontberingen en vooral door de smart zinloos geworden, schateren het uit of zingen uit volle longen, terwijl haar kroost weent en jammer. Alle ongediert wordt door de haveloze mannen, echte scharminkels, opgezocht en met grethigheid verlonnen. Katten en muizen zijn eene begerde lekkernij, men zit op bruinklagende gronden de aarde omwroefend, pieren, mier en ander vuil goeije te grijpen en met vuil en al in den mond brengen.

Kortom, nooit hoorde men van eene gruwelijke ellende als deze welke te Moskou te zien is. Nu, naar de personen die verder in het land doordringen beweren, is Moskou nog bevoordeeld tegen andere plaatsen, waar de menschen langer Zelfs wordt er geluisterd dat in den honger. Zelfs wordt er geluisterd dat in de sommige streken de ongelukkigsten die van honger bezwijken, aan stukken gerukt en het wagnie vleesch dat nog aan de schinkels kleef, afgekauwd wordt door de overlevenden, die razend en krankzinnig zijn van ontbering 't is efenal afschuwelijk en men vraagt zich af wie

waagig lichten en zelfs met weinig rans; straten die gebouwd leken uit den doodschen angst van allen overal. Het duister nam toe en het was zelden voor een Londenschen politieagent niet gemakkelijk te raden in welke richting zij gingen.

In eens verbrak een uitdijpend en verlicht raam de blauwe schemering als een lontaan met brandgloei. Valentin bleef een ogenblik voor een kleinen opzichtigen snoepwinkel staan. Na een ogenblik aarzelen ging hij binnen. Hij stond zeer ernstig te midden van de ziele klagen van de kergeel en kocht met een zekere zorg drie of vier sigaren. Blijkbaar zocht hij naar een bogel van gesprek, maar hij had er geen noodig.

De heugle, bedagde jonge dame in den winkel had zijn sterlijke verschijning slechts werktuigelijk onderzoekend opgenomen, maar toen zij achter hem de deur versperd zag door de blauwe uniform van den inspecteur leken haar oogen te ontwaaken.

D. W. Val, om dat pak gekomen is, ik heb het al verstaard.

Pak, herbede Valentin, en het was zijn heurt, om onderdukkend te kijken.

Ik bedoel het pak, dat die manier had achtergelaten, — die geestelijke.

Vertel ons, al 't u heeft, alles precies wat er gebeurt is, zei Valentin die voor het eerst zijn nieuwsgierigheid verrield.

Nu dan zei de vrouweweinigszins aarzeld, de geestelijken kwamen hier ongeveer een half uur geleden beneden, kochten pepermint, praatten wat en gingen toen weg, den kant van de Heil uit. Een ogenblik later komt een van hen terug, toen ik den winkel in en zegt:

Hab ik hier een pak achtergelaten? Ik keek rond en zag niets. Toen zei hij: — Het kom er niet op aan; maar als u het vindt, wilt u het dan als postpakket aan dit adres zenden? Het gaf mij het adres en een shilling voor de moeite. En waarlijk, of schoon ik overal had gezocht — toen hij weg was, vond ik een pak in bruin, dat hij had achtergelaten.

mensch, die nog een hart in het lijf heeft, aanmeer tot zijn van het bolchevistisch regim dat zooveel rampen onheil met zich sleept.

Hulp voor de uitgehogerden.

De Patriark van Moskou, hoofd van de orthodoxe kerk in Rusland, heeft aan den van Konstantinopel en aan al de Bisschoppen een schrijven gericht om hen onmiddellijk hulp te verzoeken voor de uitgehogerde bevolking van sovjet-Rusland. De Patriark zegt in zijn brief dat een meschenheir van 300 miljoen mannen, vrouwen en kinderen op het punt staat van honger om te komen.

De roepstem van den Patriark zal voorzeker gehoor vinden, want 't ware misdadig al die ongelukkigten, slachtoffers van het ellendig regim der sovjets, aan hun vreeselijk lot over te laten.

Gesultiseerd om eene vuile broek.

De Franse volksovertegenwoordiger Rouquier maakt een fustijger bekend in het 60° Regiment diende twee schoolkameraden de eene foerier en de andere gewoon soldaat.

Op zekeren dag, kreeg de soldaat die den nieuwe broek had gevraagd aan den foerier, eene broek besmeurd met bloed en nog wat anders, die toebedorft had aan een 's daags te voren gevallen soldaat.

De broek kunt gij zelf aantrekken, zegde de soldaat, zij, gekst vol, en ik wil ze niet. — Aan kanden zal ik ze niet, zei de andere. — Ik zal u oeschrijven voor «Wederspanigheid»

— Doe wat ge wilt, maar uw vuile broek trek ik niet aan, ik moet er eene hebben die zuiver is!

Hierop liep de twist ten einde, doch nu wilde het ongeluk dat de foerier toch werkelijk oversten — den juno op het Rapport bracht, voor «Wederspanigheid»

De generaal eischte een voorbedeijde straf en droeg in dien zin aan bij den Kruisraad.

Voor de historie met die broek werd onze soldaat, wegens zoogenaamde «Dienstweigerig in tegenwoordigheid van den vijand» veroordeeld tot de «Doodstraf»

Men heeft mij verzekerd, zegt de heer Rimpuer, dat de foerier er letterlijk het hart in was, en dit is dan ook wel kant te nemen.

De soldaat, nu daakt, aanvankelijk dat het allen maar hadrengen was. De Kruisraad had echter het voms uitgesproken rond den middag, waarop de soldaat opgesloten werd in een kamer van het kasteel van Fontenoy. Toen werd het bekend gemaakt dat hij zoo getuiseleerd worden.

Al de soldaten waren ternegergeslagen toen zij zulk een naam in den nacht deed de ongelukkige niet anders dan roepen en schreeuwen en luiten hij vroeg vergiffenis om te begane fout, en smeekte om medelijden voor zijne vrouw en zijne drie arme kinderen.

Verscheidene soldaten gingen voor hem smeeken bij hunne officieren.

Hoch bij 't kiken van den volgenden dag werd de soldaat getuiseleerd, zoogezegd tot voorbedeijde en om welk der tuht wegens de geschiedenis met die broek.

De kameraden van Hessonon van het 60° Regiment vragen nu de ineenberstelling te beuikomen van den martelaar die bij het kasteel van Fontenoy viel, niet voor het vaderland maar om den aardsdommen hoogmoed te voldoen van een hoog-galonneerde.

Het geld en de vermarken.

Men zou zich moeilijk een gedacht kunnen geven van wat aan te vermarken geofferd wordt op ons arm wereldje. De ontvangers van schouwburgren, erken, een te Paris, voor 1920, behoeven op 219,550,000 fr. (62,037,000 fl.) in 1917. Op vier jaar tijd is het ver-cmil te grootom er niet op te wijzen. 't is waar in 1917 woedde de oorlog, doch in 1919 telde men reeds 188,471,000 fr.

De kinemas hebben als aandeel in die ontwaakende in 1917: 47,878,000 fr. en in 1920: 108,776,000 fr.

Vraagt nu nog: «Waar gaat de wereld naartoe?»

Zwarte berichten over Rusland.

Volgens een bericht aan de «Daily Express» uit Riga, hebben dertig miljoen menschen uit de Russische noodgebieden, na zich langst tuid met katten, honden en ratten gevoerd te

tergelaten; ik weet niet aan het opgegeven adres gevonden. Ik heb met meer waarden het van ergens in Westminster. Maar de zaak leek zo gewichtig, daarom dacht ik dat misschien de politie daarvoor was gekomen.

— Dat is is, zei Valentin kort af. Is de Hamstead-hier hier thut?

Valentin rende de straat op en zette het op een loopen. De andere speurders volgden hem op een onwilligen drit.

De straat, die zij aftraanden, was zoo nauw en door schaduwen besloten, dat toen zij onverwachts op de leegte vlakke en den uitgestreken beveld uitkwamen, zij verwonderd waren den avond nog zo licht en helder te zien. Een gele gloed in de lucht was gekomen en de schen de zwarte loomen en de diepviolette ver-te in goud-er. De glanzende groene was was niet donker geweg om een of twee sterren als kristallen stippen te laten uitblinken.

Al wat er van het daglicht was geblorven lag in een gouden glustering over den kant van Hamstead en de veel bezochte noite bekend als het Geonide Dal. De menschen die daar beuvelen, waren nog niet allen weg. Eenige paren vormloos op banken en hier en daar gilde in de verte een meiseje op een louter. De huster van den hemel verdiepte zich verduisterde loomen en de verlijen groefde van den menschen. Staande op de heuging over het dat heen-zand, amschuwde Valentin de zaak die hij zocht.

Onder dezwaarte en opbrekende groepen in de verte was er een bijzonder zwarte groep, die niet opbrak, een groep van twee figuren in geestelijk gewaad. Onschoon zij zookken als isekeren leken, kon Valentin onderscheiden, dat de een veel kleiner was dan de ander. Hoewel de ander gebogen ging als een geleerde en niets in het oog valende had, kon hij zien dat hij een eind over de zes voet lang was.

Hij klomde de taanden open en liep voort, ongeduldig zijn stok zwaaiende. Tegen den tijd, dat hij den afstand aanmerkelijk had beuvelen, de twee zwarte figuren als in een reu-derige m-krookpak had vergroet, had hij leeders-bemerk, iets dat hem verraste om de toebeginns had verwacht. Wie ook de ge priester mocht zijn, er was geen twijfel wie de korte was. Het was zijn vriend uit trein van Harwich, de nietige kleine priester uit Essex, dien hij een waarschuwing had geven over zijn pakken in bruin papier.

Tot zeker te hoogte sloot nu alles goed te kaar. Valentin had dien moordenaar op zijn zijde gehoorbond dat een pater Brown nu zijn zilveren kruis met salieren meebreacht, om het buitenlandsche priesters op het congres te nemen. Dat was ongetwijfeld het «zilveren blauwe steenen»; en pater Brown was o twijfeld het sukkelde uit den trein.

Nu was er niets verwonderlijks in dat Valentin te weten was gekomen ook Flambeau te weten was gekomen; Flambeau kwam te weten.

Ook was er niets verwonderlijks in dat Flambeau van een salieren kruis hoorde zijn best zou doen het te stelen; dat was natuurlijkste zaak in het de natuurlijke historie. Er stellig was er niets wonderlijks dat Flambeau met zoo'n onnoozel schaaip-man met de paraplu en de pakjes kon weggaan.

Het was niet het slag van iemand, dien met een touwtje naar de Noordpool zou brengen; h't was dus niet verrassend, dat komediant als Flambeau ook als priester-kleed, hem naar Hamstead Heath kon gaan.

Wardt vervolgd.

HET

BLAUWE KRUIS

door G. K. CHESTERTON (1° Vervolg). De gele omnibus sukkelde de noordelijke straten door, het leek wel uren aan een stuk.

Het was een van die tochten, waarop iemand doordacht, dat hij nu ten slotte aan het eind van de wereld is gekomen, maar dan ontdekt dat hij eerst aan het begin van Tuffnell Park is gekomen. Londen stierf weg in vuile kroegen en naagstijg struikgewas, maar werd dan op onbegrijpelijke wijze herborn in lwaarvorige straten en schreuwende holois.

Het was als te gaan door dertien afzonderlijke plat-leukje steden, die elkaar niet raakten, maar al lag de winterschemerige deugd over den weg voor hen, de Parochie geouder zat nog stil en waakzaam, kiedende naar de buis, die aan weersijden voorbij streken. Toen zij Camden Town achter zich hadden, wa-

ren de twee politieambten haastig slaap; eindelijk sprongen zij op. Toen Valentia ineens was verzeen, beide mannen de hand op den schouder legde en den keoliser toeriep om te stoppen.

De twee Engelsche politieambtena strompelden de omnibus af, stonden op straat, zonder te begripen, waarom zij niet waren doorgedren.

Toen zij rondkeken of zij wat zagen, wees Valentin zegerivend met den vinger naar een venster aan den linkerkant van de straat. Het was een groot venster, deel uitmakende van den wandel gevel van een verguld drankpaleis. Het was het gevel van 't restaurant de geesteliche was bestemd, en droeg het opschrift «Restaurant». Geleik al de ramen van dit kofliehuis was het ten deele van matglas met figuren, maar in het midden was er een groot, zwart gat, als een ster in het ijs.